

OBSEG NALOGE:

Naloga je napisana na 39. straneh.
Med besedilom je 10 fotografij.

**14. SREČANJE MLADI ZA NAPREDEK
MARIBORA**

**LOVRENC
MOJE KORENINE**

PRILOGE:

privabilo k sodelovanju,
zemljevid - zdravstveni delavci - Lovrenčani v krajih po Sloveniji

AVTORJI:

1. STAŠA PERNAT
2. POLONA VALIČ
3. JAKA KOSJEK

MENTOR:

IRENA KUŠAR

**OSNOVNA ŠOLA
LOVRENC NA POHORJU**

LOVRENC NA POHORJU, APRIL 1997

D R 316 PERNAT S.
Lomene

015.8.1987/2623

LN=46087

OBSEG NALOGE:

Naloga je napisana na 39. straneh.
Med besedilom je 10 fotografij.

1. POVZETEK NALOGE.....	4
2. NAMEN IN CILJI.....	5
3. NAČINI ZA DOSEGANJE CILJEV:.....	6
4. VSEBINA NALOGE.....	7
4.1 ZGODOVINA ZDRAVSTVA V OBDOBJU PO LETU 1945.....	7
4.2 PREDSTAVITEV AVTORJEV.....	8
4.2.1 AVTORJI.....	8
5. POSPLOŠITVE - IZVLEČKI - MNENJA.....	38

PRILOGE:

povabilo k sodelovanju,
zemljevid - zdravstveni delavci - Lovrenčani v krajih po Sloveniji

KJE JE KAJ:

1. POVZETEK NALOGE

1. POVZETEK NALOGE.....	4
2. NAMEN IN CILJI.....	5
3. NAČINI ZA DOSEGANJE CILJEV:.....	6
4. VSEBINA NALOGE.....	7
4.1 ZGODOVINA ZDRAVSTVA V OBDOBJU PO LETU 1945	7
4.2 PREDSTAVITEV AVTORJEV.....	8
4.2.1 AVTORJI.....	8
5. POSPLOŠITVE - IZVLEČKI - MNENJA.....	38

2. NAMEN IN CILJI

1. POVZETEK NALOGE

Zbrali smo številne vtise - spomine, misli in izpovedi tistih Lovrenčanov, ki so ostali v Lovrencu in tistih, ki jih je življenjska pot popeljala po svetu. Odločili smo se, da zberemo podatke o Lovrenčanih, ki so se odločili za zaposlitev v zdravstvu.

Glede na majhnost kraja ugotavljamo, da se je veliko Lovrenčanov odločilo za zdravstveno pomoč sočloveku.

Kraj je nudil zaposlitev le enemu zdravniku in zobozdravniku, zato so ostali poiskali zaposlitev drugje. Vsi so se vživeli v novo okolje. Zanimalo nas je, kaj jim Lovrenc pomeni danes.

Navezali smo stike z njimi, tako lahko njihove izpovedi in spomine na otroštvo in rojstni kraj predstavimo tako, kot so jih predstavili sami.

2. NAMEN IN CILJI

V raziskavi je bil naš namen:

1. Navezati stike z vsemi Lovrenčani, ki imajo na področju zdravstva visokošolsko izobrazbo.
2. Ugotoviti njihovo navezanost na rojstni kraj.
3. Ugotoviti, iz kakšnega socialnega okolja izhajajo in kakšni so njihovi spomini na otroštvo.
4. Kateri dejavniki so v tako majhni kotlini pogojevali izbiro tega poklica.
5. Predstaviti njihove pisne izpovedi neokrnjene v nalogi.

Raziskovalno delo je bilo izvedeno v obliki raziskave, ki je bila namenjena raziskovanju in opredeljevanju dejavnikov, ki vplivajo na izbiro poklica zdravstva med Lovrenčani. Skozi tako veščino smo se želeli seznaniti s splošnimi značilnostmi na šolanje in v svet, ki jih imajo Lovrenčani, ki so se vpisali po letu 1945 v terciarno srednje šole.

3. NAČINI ZA DOSEGANJE CILJEV:

4. VSEBINA NALOGE

– v šolskem arhivu smo poiskali podatke o vseh učencih šole Lovrenc, ki so se vpisali po letu 1945 v takratne srednje šole;

4.1. ZGODOVINA ZDRAVSTVA V OBDOBJU PO LETU 1945

– izmed navedenih oseb smo ločili tiste, ki so si pridobivali izobrazbo za poklic v zdravstvu;

– sestavili smo anketo, s pomočjo katere smo poiskali vse tiste Lovrenčane, ki so dosegli visoko izobrazbo na področju medicine;

– z intervjujem med krajanji smo preverili, ali smo z anketo zajeli vse zdravnike, zobozdravnike in ostale zaposlene z medicini, ki izhajajo iz Lovrenca;

– sestavili smo prijazno pismo, v katerem smo predstavili namen naloge in jih hkrati prosili za sodelovanje;

– vse sprejete odgovore smo razvrstili po starosti avtorjev in jih neokrnjene prepisali (zapisali);

– vsak raziskovalec je prebral vse zapise in napisal svoje ugotovitve. Iz teh smo izluščili - posplošitve (mnenja);

Raziskovalno nalogo smo opremili s fotografijami vrat starih lovrenških hiš. Skozi taka vrata so današnji zdravstveni delavci iz Lovrenca odhajali na šolanje in v svet, vendar se skozi vrata vedno zopet vračajo domov - v Lovrenc.

Učiteljstvo in zdravstvo pa je bilo več letav z zaposlenimi. Rečnik je prišel z delom leta 1964. Ob delu je dokončal tudi Stomatološko fakulteto.

Za njim sta delali višji dentisti ga. Cilenski in ga. Čegovnik, doktor in leta 1980 prišla z delom zobozdravnica ga. Franja Kogelnik, ki dela še danes.

Nekaj časa je deloval tudi zobotehnični laboratorij.

Ves čas od leta 1945 pa deluje organizirana babiška služba.

4. VSEBINA NALOGE

4.1 ZGODOVINA ZDRAVSTVA V OBDOBJU PO LETU 1945

Konec druge svetovne vojne je Lovrenc dočakal brez zdravnika, čeprav sta pred vojno delovala kar dva. Dr. Švelc se je moral izseliti v Avstrijo, dr. Pirnat, ki so ga Nemci izselili v Srbijo, pa ni hotel več nazaj v Lovrenc.

Konec leta 1945 smo dobili stalnega zdravnika dr. Alojza Tičarja, ki je služboval v Lovrencu do leta 1952, v ordinaciji, v "vili", ki stoji za sedanjim Gozdnim gospodarstvom. Čez leto dni je pričela z delom dentistka - ga. Mira Bizjak, ki je več kakor 10 let skrbela za najnujnejšo zobno terapijo.

Leta 1953 je nastopil službo dr. Žigar. Ordinacijo so preselili v Gornji trg, kjer je še danes.

Leta 1956 je dr. Žigarja zamenjal dr. Albin Bajžel, ki je delal do konca 1958. leta.

Sledilo je leto in pol, ko v Lovrencu ni bilo nobenega zdravnika. Trikrat tedensko je prihajal zdravnik iz Podvelke in to za najnujnejše primere.

Sredi leta 1963 je nastopil službo dr. Vojko Meršnik, ki dela še danes.

Leta 1963 so stavbo zdravstvenega doma skoraj čisto porušili in zgradili takšno, kakršna stoji še danes.

V zobozdravstvu pa je bilo več težav z zaposlenimi. Redni višji dentist g. Rečnik je pričel z delom šele leta 1964. Ob delu je dokončal tudi Stomatološko fakulteto.

Za njim sta delali višji dentistki ga. Cilenšek in ga. Čegovnik, dokler ni leta 1980 pričela z delom zobozdravnica ga. Franja Kogelnik, ki dela še danes.

Nekaj časa je deloval tudi zobotehnični laboratorij.

Ves čas od leta 1945 pa deluje organizirana babiška služba.

4.2 PREDSTAVITEV AVTORJEV

4.2.1 AVTORJI

VOJKO MERŠNIK

Rodil sem se 19. februarja 1931 v Lovrencu na Pohorju. Vso svojo mladost sem preživel bos in v kratkih hlačah v hiši staršev, ki sta imela gostilno in mesarijo sredi Lovrenca.

Osnovno šolo sem obiskoval v domačem kraju. Zadnja dva razreda v času okupacije takratne Jugoslavije. Tudi dve leti gimnazije sem končal v nemškem jeziku. Po koncu 2. svetovne vojne sem v Mariboru končal še ostale razrede klasične gimnazije in v letu 1950 maturiral. V teh povojnih letih je bila prostovoljna obveznost, da smo morali na udarniške akcije. Tako sem kar tri mesece v počitnicah gradil Novi Beograd in avto cesto Zagreb - Beograd.

Istega leta sem se vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani in jo leta 1957 končal. Zadnji dve dijaški leti in vsa študentska leta sem se intenzivno ukvarjal z igranjem in treniranjem odbojke. Bil sem stalni član ekipe, ki je dosegla izredne uspehe. Enkrat smo bili državni prvaki, večkrat pa v prvi tretjini državne lige. Nekaj časa sem bil tudi član državne reprezentance Jugoslavije.

Po končani sanitetski oficirski šoli v Beogradu sem končal zdravniški staž. Takoj zatem pa sem šel kot mladi zdravnik na delo v Nemčijo, kjer sem delal v bolnici na kirurgiji skoraj dve leti. Tu sem spoznal svojo ženo, ki je ravno tako prišla s Poljske na prakso v Nemčijo. Po res zelo kratkem poznanstvu sem se poročil, jo pripeljal v Lovrenc in takoj začel delati v domačem kraju kot splošni zdravnik leta 1960. Tukaj delam še danes.

V teh 35 letih sem počel marsikaj. Tako sem opravil specializacijo iz splošne medicine. Že v 1962. letu sem se začel ukvarjati z akupunkturo, ki jo prakticiram še danes. Mislim, da sem bil prvi akupunkturist Slovenije in med prvimi v takratni Jugoslaviji. Ves čas od 1960. leta, pa še danes, sem predsednik domačega telovadnega društva Partizan. Ne nazadnje: vzgojil in do kruha sem spravil dve hčerki, od katerih je ena zdravnica, druga pa apotekarica.

Tak je bil v telegrafskem slogu potek mojih 65 let. Vsa ta leta pa so tesno povezana z našim lepim krajem, saj sem tukaj preživel vso svojo lepo mladost, bosonog in s fračo v rokah. Tudi, ko sem študiral v Ljubljani, ni minil mesec, da ne bi bil pri starših doma. No, sedaj pa že 38 let skrbim za zdravje mojih lovrenških bolnikov. Tako vidite, se je moje življenje začelo v našem lepem Lovrencu in se bo tukaj tudi končalo; vmes pa so bila - in so - tudi tukaj srečno preživeta leta.

Mislím, da lahko na koncu res s ponosom rečem: srečen in ponosem sem, da sem LOVRENČAN.

IVAN PLANINŠIČ

Rodil sem se 21. julija 1933 na Rdečem Bregu št. 13 v delavski družini kot prvorojenec materi Katarini, rojeni Pokec, in očetu Jožefu Planinšiču. V družini se je tekom dvajsetih let rodilo šest otrok (trije dečki in tri deklice). En brat je umrl, ostali smo še živi.

Svoje otroštvo sem sprva preživel na Rdečem Bregu. Od tam mi je ostalo v spominu le nekaj bežnih utrinkov. Nakar smo se preselili v Lovrenc na Pohorju. Iz tega obdobja se v glavnem spomnim le, da sem moral pogosto paziti svoja mlajša brata in sestro. Končno sem opremljen s tablico, z gobico in s krpico ter kamenčkom za pisanje stopil v prvi razred osnovne šole. To je bilo jeseni leta 1939.

Prvi in drugi razred osnovne šole sem obiskoval v Lovrencu na Pohorju. Spomladi 1941, pred koncem drugega razreda, se je začela - vsaj pri nas - druga svetovna vojna. Nemci so našo družino izselili na Hrvaško. Po nekaj tednih bivanja v Meljski kasarni v Mariboru, v taborišču Brestanica (Reichenburg) ter v Slavonski Požegi smo po večmesečnih premeščanjih po vaseh v širši okolici Križevcev prispeli v Rovišče pri Bjelovaru, kjer smo ostali do konca vojne. Tako sem izgubil eno leto šolanja, drugo pa zaradi nepoznavanja jezika, v jeseni 1942 sem se v Rovišču ponovno vpisal v drugi razred osnovne šole. Do konca vojne sem tu uspešno končal drugi, tretji in četrti razred osnovne šole. V Rovišču je za ošpicami umrl eno leto mlajši brat, nekoliko kasneje pa se je rodila še ena sestra. Kot najstarejši otrok sem od devetega do dvanajstega leta starosti pomagal staršem pri preživljanju družine, s pletenjem nogavic in puloverjev, predvsem pa z ministriranjem v cerkvi. Za slednje sem dobil nagrado predvsem v živilih, dostikrat pa tudi v denarju, zahvaljujoč se vaškemu župniku, ki je bil Slovenec.

Po vrnitvi iz izgnanstva v Lovrenc na Pohorju, v juniju 1945, sem se jeseni istega leta vpisal, po uspešno opravljenem sprejemnem izpitu, v prvi razred gimnazije v Rušah. Pri tem mi je veliko pomagala prijazna lovrenška učiteljica Pavla Kasjak, ki me je čez poletje posebej poučevala slovenščino. In to brezplačno, kar bi se danes redko zgodilo.

Po drugem razredu gimnazije v Rušah sem se 1947. leta vpisal v tretji razred Klasične gimnazije v Mariboru, na kateri sem leta 1953 maturiral. Istega leta v jeseni sem se, po opravljenem sprejemnem izpitu, vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani. Študij sem končal leta 1959 in bil

promoviran za doktorja splošne medicine. Po opravljenem enoletnem stažu - v tem času sem se tudi poročil - in odsluženju enoletnega vojaškega roka sem se v jeseni 1961. leta zaposlil v Zdravstvenem domu Ruše. Tu sem poleg običajnega ambulantnega dela in obiskov bolnikov na domu, po predhodnem trimesečnem tečaju v Ljubljani, organiziral še posvetovalnico oz. dispanzer za žene, otroke in šolsko mladino. V tem času sem nekajkrat nadomeščal zdravnika v rojstnem kraju - v Lovrencu na Pohorju.

Ker sem se želel še nadalje izpopolnjevati, predvsem na področju kožnih bolezni, sem se konec leta 1963 preselil z ženo in sinom v Ljubljano, kjer se je v tem času rodila še hči. Po nekajmesečni zaposlitvi v Zdravstvenem domu Bežigrad sem končno dobil (leta 1964) specializacijo na Dermatološki kliniki v Ljubljani. Na isti kliniki sem leta 1967 položil specialistični izpit in se tu kot specialist za kožne in spolne bolezni tudi zaposlil. Poleg zdravljenja hospitalnih in ambulantnih bolnikov sem se že od začetka začel usmerjati v zdravljenje raka kože, predvsem z obsevanjem z rentgenskimi žarki. Leta 1971 sem bil na Medicinski fakulteti v Ljubljani, pri katedri za dermatologijo, izvoljen za asistenta. Tako sem se poleg dela na kliniki začel ukvarjati še s pedagoško dejavnostjo. Leta 1978 sem z uspešnim zagovorom doktorske disertacije s področja zdravljenja kožnega raka postal doktor znanosti. Naslednje leto sem bil na Medicinski fakulteti imenovan za docenta, leta 1985 pa za izrednega profersorja s področja dermatologije. Ponovno, za isti naziv, sem bil imenovan še leta 1990. Dve leti kasneje pa sem bil zaradi bolezni invalidsko upokojen.

Razen kliničnega in pedagoškega dela sem se na področju raziskovalnega dela vključeval v programe klinike. Sam sem vodil tri eno - do tri - letne raziskave o delovanju novih zdravil. Danes je v medicini nujno stalno izpopolnjevanje oz. izobraževanje. Nadalje sem se izpopolnjeval še na dermatoloških klinikah v Zagrebu, Varšavi, Krakovu in Katovicah. Trikrat sem se udeležil enotedenskih seminarjev v Munchenu (1973, 1979, 1986). Svoje izkušnje ter rezultate raziskav pa sem posredoval tudi drugim, bodisi z objavo preko trideset znanstvenih in strokovnih člankov bodisi s prispevki na štirinajstih domačih (takrat jugoslovanskih) kongresih in simpozijih ter na dveh tujih (Dresden 1978, Dunaj 1982). Pasivno pa sem se udeležil več kot deset takšnih srečanj, saj so ta tudi oblika izobraževanja in nudijo možnost direktne izmenjave izkušenj.

Okrog 25 let sem bil konziliarni dermatolog za Onkološki inštitut v Ljubljani. Več kot 15 let sem po potrebi opravljal tudi naloge sodnega izvedenca za področje kožnih in spolnih bolezni.

Pred tem sem bil štiri leta sodnik porotnik pri okrožnem sodišču v Ljubljani. Sedaj kot upokojenec nimam več opravka niti z bolniki niti s

študenti. Nekajkrat na leto se še udeležujem strokovnih sestankov dermatološke sekcije. Sicer pa nikoli ne uspem opraviti vsega, kar bi želel. Tako kot vsem drugim upokojevcem tudi meni vedno zmanjkuje časa.

Na Lovrenc me predvsem veže mama, ki še živi tamkaj. Zavedam se, da jo preredko obiskujem, se pa občasno slišiva po telefonu. V Lovrencu imam še sestri Angelo in Ireno, ki me vedno prijazno sprejmeta. Še več pa mi pomeni to, da po svojih močeh redno skrbita za mamó. Če bi bila razdalja krajša in ceste boljše in manj prometne, bi veliko pogosteje obiskoval Lovrenc, ki je lep. Vsekakor pa lepoto povečajo še številni prijetni spomini iz mladih let. Vesel bi bil, če bi Lovrenc bolj intenzivno razvijal turizem, čeprav pa je tudi res, da bi s tem nekoliko izgubil na idiliki.

MIRIAM PETRUN - ULAGA

Rodila sem se 17. februarja 1935. leta v Lovrencu na Pohorju staršema Štefki in Jožetu Petrunu. Otroštvo sem preživljala na naši domačiji v rojstnem kraju na Gornjem trgu 31, delno pa tudi v stavbi današnje in nekdanje osnovne šole.

Osnovno šolo sem obiskovala med nemško okupacijo v domačem kraju. Po osvoboditvi sem nadaljevala s šolanjem na Nižji gimnaziji v Rušah, nato pa končala višjo gimnazijo z maturo na I. Gimnaziji v Mariboru.

Medicinsko fakulteto sem študirala v Ljubljani od leta 1953 do 1959. Stažirala sem v Slovenj Gradcu, v Celju in v Ljubljani. Leta 1961 sem v Ljubljani sprejela pri nas novo ustanovljeno specializacijo iz anesteziologije z reanimatologijo. Specialistični izpit sem opravila v Zagrebu 27. 9. 1966. Kot anesteziolog sem službovala na Inštitutu za anesteziologijo v Kliničnem centru do 1. 10. 1994, ko sem se po polni delovni dobi upokojila. Vmes sem bila štiri leta predstojnik anesteziološkega oddelka v Trbovljah (1980 - 1984).

V svoji stroki sem se izpopolnjevala v Kopenhagnu (1964. leta), v Londonu (1965. leta), v Freiburgu (1978. leta) in v Clevelendu ter Torontu (1979. leta).

V oktobru 1982. leta sem po dodatnem podiplomskem izobraževanju dosegla naziv specialist akademske stopnje Medicinske fakultete Univerze v Ljubljani. 7. maja 1987. leta sem v Zagrebu zagovarjala disertacijo in promovirala za doktorja medicinske znanosti iz področja anesteziologije. Aprila 1988. leta mi je komite za zdravstvo in socialno politiko Ljubljana podelil naziv primarij.

Univerza v Ljubljani Medicinska fakulteta me je 1991. leta izvolila za docenta in 3. maja 1993 v izrednega profesorja iz področja anesteziologije z reanimatologijo. Septembra 1993. leta me je Senat Evropske akademije izvolil za svojega člana.

V času mojega šolanaja v Rušah in Mariboru sem najprej obiskovala nižjo glasbeno šolo iz klavirja, kasneje pa solo petje na Srednji glasbeni šoli v Mariboru. Vse življenje ljubiteljsko prepevam v pevskih zborih, redno sodelujem tudi v cerkvenih pevskih zborih.

Na domači kraj me najbolj veže spomin na moje dobre, skrbne in vzorne starše ter staro mamo, ki je bila moja najdražja prijateljica v rani mladosti. Že od leta 1961 živim v Ljubljani, vendar se v Lovrenc vračam vsak prosti čas. Težko si predstavljam moje življenje brez rednih

obiskov na deželi, v Lovrencu, kjer sem si s kmečkim delom na polju in travnikih ob pristnem vzdušju nabirala novih moči za trd vsakdanjik. Čutim, da sem v Lovrencu doma.

VIDA ŠERANOVIĆ - ERPIČ

Rojena sem 06. julija 1941 v Čičah pri Kranju. To je bilo v času druge svetovne vojne.

V to obdobje moj spomin ne seže. Vojna vihra je razbila našo družino, imela sem še dva brata in mamó ter očeta. 1945. nas je oče zapustil, mama pa je zbolela, zato smo otroci odšli k tetam, po očetovi strani v Šmihel pri Novem mestu, kjer sem živela na kmetiji do vstopa v šolo. Od tu se spominjam otroških iger pri nunah v vrtcu, na poljih in travnikih.

1948. leta sem prišla v Lovrenc na Pohorju, kjer se je po preboleli bolezni, nastanila pri moji babici, oziroma v svoji rodni hiši, moja mama.

Pričela sem obiskovati osnovno šolo in sem jo v Lovrencu tudi končala. Rada sem brala, pa tudi pisanje mi je šlo od rok. Lovrenc je imel tedaj tudi glasbeno šolo in štiri leta sem se učila klavirja. Vendar za to nisem bila posebej nadarjena. Izdelovala sem le z dobrih uspehom. Glasbo pa imam še vedno rada, tako klasično, kot nekatere zvrsti zabavne glasbe.

V Mariboru sem kot srednješolka obiskala prav vsako operno predstavo in tedaj je bila Mariborska opera na visokem nivoju.

Po končani osnovni šoli sem se vpisala v I. Gimnazijo v Mariboru. Bila sem najboljša učenka v 4. c razredu, čeprav sem imela le prav dober uspeh. Nihče namreč ni bil odličen. Pričela sem se učiti tudi latinščine kot dopolnilnega predmeta, ker sem pričela razmišljati o vpisu na medicino.

V šolskem letu 1960/61 sem se vpisala na Medicinsko fakulteto v Ljubljani, kjer sem 1967. končala dodiplomski študij splošne medicine. Ostala sem v Ljubljani, kjer živim še danes.

Dve leti, do leta 1969, sem se z vlakom vozila v službo v Litijo, v splošno ambulanto tamkajšnjega zdravstvenega doma. Plačane službe tedaj namreč ni bilo možno dobiti.

Zaposlila bi se lahko le volontersko. Jaz pa sem si že ustvarila družino in sem imela dva otroka, zato sem potrebovala kruh zase in za družino.

V letih 1969 - 1973 sem končala postdiplomski študij in specializacijo iz medicine del in danes opravljam delo specialista v dispanzerju v Zdravstvenem domu v Ljubljani in sem študentom medicine tudi mentorica za to stroko. Sem tudi svetovalka na Republiškem zavodu za zaposlovanje - ocenjujem delozmožnost ljudem, ki so se tam znašli v sedanji težki situaciji.

V prostem času se posvečam družini, rada delam na vrtu in imam vikend ob Cerkniškem jezeru. V največje veselje in zadovoljstvo sta mi dva vnuka dvojčka, s katerima se najraje ukvarjam. Rišemo, skupaj beremo pravljice in pesmice in se sprehajamo v naravi.

In kaj me veže na Lovrenc danes?

Lahko rečem, da spomin nanj, obenem z ljubeznijo do lepe narave pozimi in poleti, in tedaj vznikne želja po spoznavanju odnosov v naravi in ljudskih problemov, ki jih skušam reševati v svojem poklicu.

MARIJA BIZJAK - SCHWAZBARTL

Rojena sem 1. oktobra 1941 na Rdečem Bregu 59, po domače pri Zgornjem Meniku, občina Radlje ob Dravi. Sem četrti otrok zakoncev Marije in Antona Bizjak.

Otroštvo sem preživljala doma, na kmetiji mojih staršev Antona Bizjak in Marije, rojene Strmšnik. Moje otroštvo mi je ostalo v lepem spominu. Posebno se spominjam večerov, ko smo skupaj z mamo, očetom ter sestrama in bratom sedeli v kuhinji pri delu in prepevali. Mama, ki je zelo lepo pela sopran, nas je naučila več lepih starih slovenskih pesmi, ki smo jih peli dvo ali troglasno. Ob teh besedilih in melodijah so nam privzgojili ljubezen do doma in slovenske zemlje. Spominjam se, kako smo peli pesmi Slovenka sem, Slovenka čem ostati, Oj ti preljubi dragi dom itd... Naša kmetija je srednje velika, sedaj doma gospodati brat Tonček z družino. Nikoli nam ni zmanjalo dela. Zelo skrbno smo obdelovali polja, imeli poln hlev živine in prašičev. Spominjam se ročne pletve poljščin, pri kateri so nam pomagali dninarji. Prišle so starejše ženice, ki so pripovedovale različne zelo neverjetne zgodbe in dogodivščine in jaz sem jih z veliko radovednostjo poslušala. Izreden pripovednik je bil tudi naš ata, ki je pripovedoval tako živo in napeto, da še ob tako pozni uri ni bil nihče zaspan. Očeta imam v spominu kot posebljeno dobričino, ki ne bil mogel nikomur odreči nobene prošnje. Tako so se vsi obračali na njega, če so želeli kaj dobiti. Imej je tudi umetniški dar, lepo je risal, vsako stvar je delal z ljubeznijo, počasi in z občutkom. Z otroki je vedno govoril prijazno, pa tudi sicer je bil zelo prijazen do vseh ljudi. Kadar je želel, da bi mu kaj prinesla, se spominjam, da mi je rekel " Ti imaš tako mlade noge, ali mi hočeš skočiti po to in to " ... Za vse na svetu mu ne bi mogla odreči, da ne bi napravila, za kar me je prosil. Bil je zelo zadovoljen, če sem pospravila po hiši. Večkrat mi je rekel " Red in snaga sta pol blaga ". Spominjam se, kako nama je sam napravil smučke, da sva se z bratom Tončkom lahko smučala po našem polju. Bil je nadvse dober človek, ne morem pa reči, da je bil ne vem kakšen gospodar. Če bi ne bilo mame, bi verjetno vse propadlo, ker je bil predober, bi ljudje verjetno vse raznesli. Mama, ki je bila od očeta 12 let mlajša, je bila zares dobra in skrbna mama. Ko se je priženila k hiši, je bila kmetija že zadolžena. Gozd so morali dokaj posekati, da so izplačali našo domačijo, ko so jo kupili.

Začela sta skrbno gospodariti, vse polje je moralo biti obdelano in to ne s travniki, ampak z njivami, da se je več pridelalo. Spominjam se, kako je mama brala številne kmetijske knjige o sodobnem kmetovanju, kako je

preizkušala umetna gnojila in očetu s preizkusom, tako da del travnika ni pognojila, dokazala, koliko večji je pridelek z uporabo umetnih gnojil. Tudi sicer je zelo rada brala, včasih je ob peči v spalnici brala do zgodnjih jutranjih ur, potem pa nam je pripovedovala, kaj je ponoči prebrala. Še živo se spominjam zgodbe Grofa Monte Krista. Bila je stroga in izredno delavna, vendar nadvse ljubeča in morda celo preveč skrbna mama. Ker smo bili daleč od cerkve, nismo hodili vsako nedeljo k maši, vendar kadar smo šli, je mama po maši vedno ostala v cerkvi in molila. Prepričana sem, da je molila za vse nas in za božji blagoslov družine. Vzgajala nas je v delavnosti, večkrat je rekla: "Kdor je za delo, je za učenje, je za vse." Dala nam je ljubezen in vero. Kadar smo bili v stiski, je nas otroke poslala v sobo, kjer smo imeli zelo lep, velik kip Lurške matere božje, da smo molili in prosili za pomoč. Vlila nam je upanje in vero v božjo pomoč. Večkrat je rekla: "Kadar je človeku največja sila, takrat je božja roka najbolj mila," in v tem duhu hodim tudi sama skozi življenje.

Obračam se na boga, ki je neizmerni vir ljubezni, dobrote in energije, dnevno mu izročam svoje življenje naj ga vodi po pravi poti. Hvaležna sem mu za vse, posebno za starše, ki so mi dali življenje. Ker sem četrti otrok, vem, da me danes marsikatera družina ne bi sprejela, zato sem še toliko bolj hvaležna za življenje, saj se v njem doživela toliko lepega.

Prve štiri razrede osnovne šole sem hodila v Lehen. Naša domačija je bila približno pol ure od šole, vendar se je pot kar vkekla, posebej domov, ker je bila strma. Bila sem odlična učenka, mislim da najboljša v razredu in ob koncu leta sem dobivala knjižne nagrade. Iz osnovne šole se ne spominjam česa posebnega, verjetno zato, ker nisem imela problemov z učenjem. Spominjam se, da sem dobila za Miklavža plašček, ki je bil iz enakega blaga, kakor ga je nosil naš ravnatelj. Spomnim se, kako so mi prepovedali hoditi k verouku, ki je bil takrat še v šoli, ker sem pozabila prinesiti pismeno potrdilo staršev, da smem hoditi k verouku. Bolj se spominjam našega gospoda župnika Oblaka, ki je že zelo star prihajal iz Lovrenca v Lehen. Po veroučni uri sva včasih šla skupaj domov, ker se je vračal v Lovrenc mimo našega doma. Pripovedoval mi je o lepoti čistega otroškega srca in spominjam se slik otroka s čistim srcem in ob njem je stal čudovit angel. Ko je postajal otrok poreden, je srce postajalo črno in približal se mu je parkelj, angelček pa se je oddaljil in ko je postal zelo poreden, je bilo srce črno, ob njem je stal parkelj, angel pa je jokal v ozadju. Slike so bile tako nazorne, da sem si želela vedno imeti čisto srce in ob sebi angela varuha.

V nižjo gimnazijo, kakor smo takrat rekli pouku od 5. do 8. razreda osnovne šole, sem hodila v Lovrenc na Pohorju. Iz šole se spominjam predvsem ur moralke, pri katerih smo pogosto slišali kakšno zgodbo z globoko etično vsebino, ki me je prevzela. Spominjam se svojih učiteljev

in jih imam v lepem spominu, posebno razrednika predmetna učitelja Požauka. Moram pa reči, da mi je spomin na ostale učitelje že precej zbledel, verjetno zato, ker si človek bolj zapomni stvari, ki jih čustveno doživi, vsaj zame to velja, takih dogodkov pa ni bilo veliko. Od doma do šole je bilo približno uro hoda. V šolo malo manj, domov pa več, ker se je pot dvigala. V šolo sem hodila bodisi s sosedomi - Polhovimi otroki - ali pa sama. Brat Tonček je namreč hodil v nižjo gimnazijo v Ribnico na Pohorju, sestri pa v Ruše. Zadnji dve leti pa sem stanovala pri teti in stricu v Lovrencu, pri Mrakovih v Gaju. Bila sta brez otrok; hčerka Marija je umrla za tuberkulozo, sina Ivana pa so kot talca ustrelili Nemci. Teta tega nikoli ni prebolela. Oba sta bila zelo dobra z menoj in ju imam v najlepšem spominu. Spominajm se, kako sem stricu večkrat oblikovala frizuro, ker je imel lepe, sicer že sive, valovite lase. Kupila sta mi mojo prvo uro. Teta je bila, podobno kot moj oče, posebljena dobrotica. Vedno me je sprejela s pozornostjo in ljubeznijo, pa čeprav sem bila otrok.

Po osnovni šoli v Lehnu in nižji gimnaziji v Lovrencu sem se vpisala v višjo gimnazijo v Mariboru in jo leta 1960 zaključila z odličnim uspehom. Moram reči, da sem želela na gimnazijo zato, ker sem že v osnovni šoli bila dokaj trdno odločena študirati medicino. Kot kmečki otrok sem zelo ljubila naravo in starši so želeli, da bi šla v kmetijsko šolo, za katero bi tudi dobila štipendijo. Nisem se dala prepričati in sem šla na sprejemne izpite za gimnazijo. Pri tem me je podpiral tudi moj razrednik gospod Požauko, za kar sem mu iz srca hvaležna. Na maturantskem plesu je celo prepričal gospoda ing. Hrabra Pernata, ki je bil direktor lovrenške kmetijske zadruge, da sem dobila štipendijo za gimnazijo. V začetku sem imela v gimnaziji kar nekaj težav z uspehom, verjetno nam je manjkalo predznanja iz nižje gimnazije, vendar pa sem počasi prišla do odličnega uspeha v četrtem letniku. Oktobra leta 1960 sem se vpisala na Medicinsko fakulteto v Ljubljani, na kateri sem oktobra leta 1965 tudi diplomirala.

To so bila študentska leta, lepa in naporna, saj sem študij medicine končala v petih letih, kar je uspelo le malokomu. Ves čas študija sem se zavedala, da me moji starši težko šolajo, zato sem ga tudi želela čimprej končati. Po končanem stažu oziroma že med stažem sem začela delati na onkološkem inštitutu, v citološkem laboratoriju, kjer sem se nato tudi zaposlila. Rada sem delala z bolniki in bi si želela še več stikov z njimi, vendar človeku ni dano.

Ob svojem delu sem spoznala, da prav tako delam za bolnike, morda še bolj odgovorno, kajti od moje diagnoze je odvisen nadaljnji potek zdravljenja. Rada imam bolnike, zato mi ni težko narediti kar največ zanje. Seveda pa je vsak človek omejen s svojimi sposobnostmi in časom. Opravila sem specializacijo iz patologije, vendar ves čas delam kot

specialist citolog na onkološkem inštitutu v Ljubljani. Ukvarjam se predvsem s citodiagnostiko tumorjev. S tanko iglo vzamem vzorec iz tumorja (bule, zatrdline) in s pomočjo mikroskopa ugotavljam, kakšne vrste je tumor. Ker je tovrstna diagnostika zelo zahtevna, sem se po specializaciji še izobraževala. Najprej sem naredila specializacijo akademske stopnje. Zaradi potreb naših klinikov, ki so želeli čimbolj natančno klasifikacijo malignih tumorjev, ki zrastejo iz bezgavčnega tkiva, sem se poleg diagnostike drugih tumorjev začela posebej ukvarjati s klasifikacijo ne - Hodgkinovih limfomov in leta 1994 zagovarjala doktorsko disertacijo s tega področja. Leta 1966 sem se poročila z Ervinom - Antonom

Schwarzbartl-om, ki je leto pred tem v Ljubljani končal fakulteto za kemijsko tehnologijo. Ko sva se poročila, sva z možem zelo težko dobila podnajemniško sobo s pogodbo, v kateri je pisalo, česa vsega ne smeva ter da morava tri mesece pred porodom iz stanovanja. Ker sem dva meseca po poroki zanosila, kar me je nadvse razveselilo, sva začela intenzivno iskati drugo stanovanje in ga tudi našla: dve podnajemniški sobi, ki sva si jih preuredila v skromno stanovanje, s souporabo stranišča in vode na hodniku. Tukaj se nama je rodil najin prvorojenec Tomaž - Ervin. Začela sva skromno čuvati vsak dinar (mož je varčeval že pred poroko, jaz pa sem kot zdravnik-stažist dobivala plačo le tri mesece, nato pa sem stažirala brezplačno) ker sva načrtovala nakup stanovanja. Bilo je težko, vendar s skupnimi močmi in nekaj kreditov sva kupila trosobno stanovanje v Ljubljani. V šestih letih sem rodila štiri otroke: sina Tomaža - Ervina, hčerko Marijo-Ano, nato Andrejo-Antonijo ter sina Petra-Riharda. Neizmerno sem hvaležna Bogu za otroke, ki sva jih z možem vzgajala po najinih najboljših močeh. Ker so otroci zrasli, je stanovanje postajalo premajhno, zato sva začela razmišljati o gradnji hiše ter to tudi uresničila z veliko osebnega dela. Leta 1976 smo se, potem ko smo prodali stanovanje, preselili v Domžale, kjer še danes stanujemo. Sin Tomaž je dipl. ing. strojništva, hčerka Marija in Andreja sta zdravnici, sin Peter pa je še študent strojništva. Družina mi pomeni zelo veliko, tukaj je moje pribežališče, ljubezen, toplota in varen dom. Če primerjam družino in službo, med katerima sem že več kot trideset let razpeta, vem, da sem doma veliko dobivala in v službi veliko dajala. V službi so neprestano zahtevali od mene več in več. Zdelo se mi je, da v službi nisem nikoli dovolj naredila, nikoli nisem dovolj znala, nikoli ni bila nobena stvar dovolj dobro narejena.

Če ne bi imela tako čudovitega in razumevajočega moža, mislim, da v službi ne bi vzdržala vsakodnevnih pritiskov in nikoli zadovoljne vodje laboratorija. V veliko uteho so mi bolniki. Ko vidim njihovo trpljenje, postanejo moji problemi manjši in lažje delam naprej. V zadovoljstvo in pomoč so mi tudi moji sodelavci na inštitutu, s katerimi se lepo razumemo. Delo na takem inštitutu pravzaprav zahteva celega človeka, znanje se

danes tako hitro dopolnjuje in širi, da mu še na ožjem področju ne morem povsem slediti, ne nazadnje tudi zato, ker opravljam veliko rutinskega dela, s katerim je izpolnjen ves delovni čas, velikokrat pa tudi še več.

Za študij, priprave na kongrese, predavanja ... nam več ali manj ostanejo le večeri in noči. Ob takem urniku pa moram reči, da mi je trideset let dela preteklo, kakor bi pihnil in sedaj se počasi pripravljam na upokožitev, ko se bom morda lahko nekoliko umirila.

Veliko mi pomeni, da sem zdravnica. Upam, da sem tudi koliko toliko dobra žena in mama. Rada imam bolnike, ljudi in seveda našo ožjo in širšo družino in iz te ljubezni in ljubezni, ki mi jo daje Bog, črpam moč, da lahko delam. Še ko sem bila v Lovrencu, sem si želela, da bi šla na medicino in verjetno sem zato v svojem poklicu zadovoljna. Če bi delala samo zato, da si zaslužim plačo, bi opravila četrtno svojega dela, vse ostalo delam, pa ne samo jaz, tudi moje kogice in kolegi, iz entuziazma. Ker je veliko takih zdravnikov, smo imeli tako dobro medicino in zdravstvo, da nam jo je lahko zavidala Evropa. Takemu zdravstvu bo počasi odzvonilo, že sedaj se kaže, da bo potrebno počasi vse plačati, če boš želel priti na vrsto. Vesela sem, da sem na Onkološkem inštitutu, kjer zaenkrat še pregledamo vse paciente s sumom na rakasto obolenje in nimamo čakalne liste. Upam, zaradi naših bolnikov, da bo to tudi ostalo, čeprav to zahteva od zdravnikov in drugega zdravstvenega osebja izredne napore in veliko zastojnega dela.

Po specializaciji sem napravila specializacijo akademske stopnje in nato doktorat znanosti. Napisala sem knjigo Color atlas of Non-Hodkin Lymphoma, v kateri so objavljene številne slike mikroskopskih značilnosti te vrste obolenja, ki sem jih sama fotografirala na naših primerih. Delo je zahtevalo veliko strokovnega pa tudi organizacijskega dela.

Delala sem v številnih komisijah na Onkološkem inštitutu, sem član Sveta zavoda, delegat v Zdravniški zbornici Slovenije, član evropskega združenja hamatopatologov, predsednik Slovenske sekcije za citologijo in citodiagnostiko. Za leto 1997 sem izvoljena za predsednika Evropskega združenja citologov, ker sem predsednik organizacijskega odbora za 24. evropski kongres citologov, ki bo leta 1997 v Ljubljani. Že peto leto sem tajnica Župnijske Karitas Domžale (ŽKD), ki pomaga ljudem v stiski, ki jih je vse več. ŽKD je dobila tudi koncesijo za vrtec SV Dominik Savio Karitas Domžale. S tem smo omogočili staršem, da imajo možnost vzgoje otrok po krščanskih načelih. Imam tudi majhen Mladinski informativni center Luka, kjer se lahko zbirajo mladi, itd.

Na Lovrenc me najbolj veže pokopališče, kjer počivajo moji dragi starši in zato ga večkrat obiščem. Čeprav je že več kot dvajset let od smrti mojih staršev, še vedno čutim veliko povezanost z njimi in se veselim ponovnega

srečanja z njimi pri Bogu. Z Lovrenčani nimam več posebnega stika, saj je že okrog štirideset let, odkar sem šla iz Lovrenca. Nekaj stikov imam s stanovalci hiše, ki so nam jo leta 1958 nacionalizirali, ker bi sicer lovrenški turizem trpel preveliko škodo. Leto dni po nacionalizaciji pa so v to hišo naselili socialno ogrožene ljudi, ki še danes stanujejo v njej. Ker hiše več kot trideset let niso vzdrževali, je danes, ko so jo denacionalizirali, v takem stanju, da je praktično ni mogoče več vzdrževati in nam bo povzročala še velike preglavice. Ko pridem v Lovrenc, sem vedno znova razočarana, kako so ta zares lep turistični kraj, kamor so vsako leto prihajali turisti, predvsem iz Hrvaške, povsem zanemarili. Ne vem, ali je sploh mogoče v Lovrencu dobiti prenočišče za turiste. Na kraju, kjer je stal hotel Jelen, je danes parkirni prostor. Mislim, da bi se Lovrenc lahko razvil v lep turističen kraj, potrebni bi bili le pridni, pošteni, dobri in skrbni ljudje. Upam, da se bodo našli.

FRANC VEROVNIK

Rojen sem bil 2. februarja 1947 v Lovrencu na Pohorju, v Robnikovi bajti, hiši na začetku sedanjega Gaja.

Otroštvo sem preživel v Lovrencu, največ sem se zadrževal okoli domače hiše pri Štolcovi žagi, kjer je bil oče žagar. Namesto žage je zdaj tam stanovanjska hiša. Blizu doma sta bila tudi mlin in pekarna, v slednji še vedno pečejo dober kruh.

Vseh osem razredov osnovne šole sem obiskoval v Lovrencu. Po osnovni šoli sem se vpisal na II. Gimnazijo v Mariboru, kjer sem maturiral leta 1966. Po maturi sem se vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani, smer splošna medicina, in jo končal leta 1972.

Po opravljeni diplomi in obveznem stažu sem se zaposlil v Splošni bolnišnici Slovenj Gradec. Štiri leta sem specializiral interno medicino in leta 1978 postal specialist internist. Delam na internem oddelku, od leta 1989 sem predstojnik tega oddelka. Med delom sem se dodatno izpopolnjeval v kardiologiji, veji interne medicine, ki obravnava srčne bolezni. Vpisal sem se na magistrski študij iz kardiologije v Zagrebu in maja 1995 postal magister medicinskih znanosti.

Z družino smo sprva živeli na Ravnah na Koroškem, od leta 1983 pa v Kotljah, vasi pod Uršljo goro. Kraj me zelo spominja na Lovrenc.

Na Lovrenc me vsekakor najbolj vežejo sorodniki. Tudi sicer imam v kraju precej znancev, zlasti med sošolci iz osnovne šole, s katerimi se redno srečujemo na obletnicah. Prav tako pri svojem poklicnem delu večkrat pridem v stik z Lovrenčani.

Na Lovrenc pa me seveda vežejo tudi številni spomini na mladostna doživetja in hotenja. Še vedno pa mi Lovrenc z Lovrenčani in z njimi vred celo Pohorje zelo veliko pomeni, ker je ohranil nekakšen pridih prvinskosti. Upam, da prihodnji časi te podobe ne bodo pokvarili.

PAVEL PODLESNIK

Rojen sem 16. februarja 1949. leta, kot šesti otrok, materi Tereziji Podlesnik, roj. Orter.

Otroštvo sem do zaključka osnovne šole preživel v rojstnem kraju, to je v Lovrencu na Pohorju.

Osnovno šolo Lovrenc na Pohorju sem zaključil dne 20. junija 1964. leta. Triletno Industrijsko kovinarsko šolo v Mariboru sem končal leta 1967. II. Gimnazijo v Ljubljani, Šubičeva 1, pa sem končal 1. julija 1974. leta.

Na Medicinsko fakulteto sem se vpisal kot redni študent leta 1974 in jo zaključil 12. novembra 1980. leta, na smeri za splošno medicino. 24. novembra 1981. leta sem opravil strokovni izpit za naziv doktor splošne medicine.

V letih 1986 - 1987 sem opravil podiplomsko izobraževanje iz medicine dela, prometa in športa na Medicinski fakulteti v Ljubljani. 14. marca 1994. leta sem opravil specialistični izpit iz splošne medicine. Od leta 1980 sem redno zaposlen v Osnovnem zdravstvu Gorenjske - Zdravstveni dom Radovljica kot splošni zdravnik in od leta 1994 kot specialist splošne medicine in kot mentor. Od leta 1986 sem večkrat obiskoval tečaje za mentorje v splošni medicini.

13. maja 1985. leta sem opravil lovski izpit v Kranju.

Od 18. oktobra 1995. leta sem član Odbora za zdravstvo Občine Radovljica.

Bodimo ponosni na naše ljudsko izročilo, bogastvo kulture, vere in zavedajmo se, da BRIŽINSKI SPOMENIKI niso bili napisani 9. maja 1945. leta.

Specializacijo sem po dveh letih dela v splošni ambulanti posvetila anesteziologiji in intenzivni medicini. Ne pustim ljudem trpeti in odložiti čas umiranja, to počnem kot zdravnik ob stalnih etičnih vprašanjih in obsežnem sprotnezi spremljanju novosti in ob težavnih neprespanih nočeh. Doživljam tudi silna razočaranja, kadar zaradi neugodnih prvih pet minut za oživljanje in kadar je kombinacija poškodb ali bolezenskih okvar tako huda, da sem neuspešna.

Na enega zdravnika - nefunkcionarja - pride toliko primerov, da mora hiteti. Če delam kot dežurna - še dve noči vsak teden, moram kar naprej zelo hiteti. Dom mi služi po takem 24 urnem rutinskem delu samo še za hranjenje in spanje. Vsak dan pa me čakajo zvedave očke dveh ljubih

EMILIJA ARL - ŠPRAH

Rojena sem 10. avgusta 1954, na god. sv. Lovrenca, v domači hiši čudovitima staršema, ki me imata še dandanes zelo rada. Tudi zaradi tega se počutim Lovrenčanka.

Iz številnih razlogov sem si večkrat v življenju želela, da bi bila fant, kar pa me je skoraj povsem minilo, ko sem doživela bogastvo materinstva.

Prvih pet let mojega življenja mi je žal skoraj povsem ušlo iz spomina. V osnovni šoli v Lovrencu na Pohorju sem se hotela skrbno učiti, ostajalo pa je mnogo časa tudi za igre in pomoč pri opravilih doma.

V gimnaziji - od 1969. do 1973. leta - je ves prosti čas pobrala vožnja z avtobusom do Maribora in nazaj. Razen v zlatih počitnicah sem ždela zmeraj pri knjigah in nalogah, tako da mi je fizična kondicija popolnoma opešala. Ko smo lovrenški srednješolci šli prvič na Triglav, sem preklinjala ves svet, česar se še danes sramujem, tako težko sem prisopihala zvečer na Vodnikov dom in drugi dan na Triglav. Tretji dan hribolazenja pa sem bila polna moči, kot prerojena, in naše slovenske gore so me začarale za zmeraj. Kot gimnazijka sem z vsem srcem spremljala pristanek človeka na Luni. Začela sem se zanimati za vesolje, rada sem se učila tuje jezike in oboževala sem dobro glasbo. Procese, ki se dogajajo pred našimi očmi, sem hotela spoznati temeljito, a sem večkrat bila prisiljena v površnost, saj je bilo treba pri učenju poseči na druga področja.

Na študij medicine me je zaneslo leta 1973 po nekem nerazložljivem navdihu, ki me je zagrabil na koncu 4. letnika gimnazije tako intenzivno, da sem vso svojo energijo naslednjih šest let podrejala cilju: naučiti se pomagati bolnim in jih ozdraviti.

Specializacijo sem po dveh letih dela v splošni ambulanti posvetila anesteziologiji in intenzivni medicini. Ne pustiti ljudem trpeti in odložiti čas umiranja, to počnem kot zdravnica ob številnih etičnih vprašanjih in obsežnem sprotne spremljanju novosti in ob številnih neprespanih nočeh. Doživljam tudi silna razočaranja, kadar zamudim ugodnih prvih pet minut za oživljanje in kadar je kombinacija poškodb ali bolezenskih okvar tako huda, da sem neuspešna.

Na enega zdravnika - nefunkcionarja - pride toliko primerov, da mora hiteti. Če delam kot dežurna še dve noči vsak teden, moram kar naprej zelo hiteti. Dom mi služi po takem 24 urnem rutinskem delu samo še za hranjenje in spanje. Vsak dan pa me čakajo zvedave očke dveh ljubih

otrok, ki ju prevečkrat pogledam hitro in prezahtevno. Kajti pred dvanajstimi leti sem se po večletnem iskanju odločila za skupno pot z možem Vilijem. Med nama teče dober in nepretrgan proces uglaševanja. Zgradila sva prijeten domek v domačem rojstnem kraju, kjer je najlepše, čeprav sem obsojena na vsakodnevno vožnjo do bolnišnice v Mariboru.

V življenju sem poleg mojih dragih srečala veliko dobrih ljudi: vzgojiteljev, profesorjev, sošolk in sošolcev, sodelavcev v službi ... Cenim vse njihove čiste misli povedane na kratko in naravnost. Skupaj s filozofom Immanuelom Kantom pa lahko rečem, da dve stvari vzbujata v meni največje občudovanje in spoštovanje: moj notranji glas, ki mi pravi, kaj je prav, in neskončno zvezdnato nebo nad nami, ki mi daje slutiti neizmerno popolnost v ozadju.

DANILO MAURIČ

Rodil sem se 23. julija 1958 v Mariboru, kot edini sin Štefke in Feliksa Maurič.

Ko sem bil star sedem let, smo se preselili v novozgrajeno hišo na Lovski poti 7, kjer imam še danes stalno bivališče.

Osnovno šolo sem obiskoval v Lovrencu na Pohorju in jo končal leta 1974. Istega leta sem se vpisal na gimnazijo Miloš Zidanšek v Mariboru. Maturo sem opravil z odličnim uspehom 1977. leta. Jeseni 1977. leta sem se vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani. Diplomiral sem 11. januarja 1986 in tako prejel naziv doktor medicine. Po končanem enoletnem stažiranju sem dobil specializacijo iz ginekologije in porodništva. Specialistični izpit sem opravil 13. februarja 1992 in tako postal specialist ginekolog-porodničar. Sedaj sem zaposlen v Zdravstvenem domu dr. Adolfa Drolca Maribor na dispanzerju za ženske, kjer sem vodja dejavnosti za mladostniško ginekologijo mariborske regije.

Leta 1993 sem vpisal postdiplomski magistrski študij na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Magistrska naloga, ki jo pripravljam, je s področja mladostniške ginekologije in ultrazvoka. Zaradi poglobljanja znanja iz ginekološkega uzltrazvoka sem se udeležil dveh svetovnih kongresov o ultrazvoku v ginekologiji in porodništvu, v Ameriki in na Japonskem.

Sem poročen in oče šestletnega sina Aleša. Igram tri glasbene instrumente, rad pojem, zelo rad kuham morske in kitajske specialitete. Privlačijo me potovanja v daljne dežele, od športov pa imam najraje tenis, jogging in smučanje. Še vedno pa rad oblečem kimono in ponovim kakšno kato, saj sem 1980. leta položil mojstrski izpit iz karateja in sem nosilec črnega pasu - 1. Dan.

Na Lovrenc me veže marsikaj - predvsem tam živijo moji skrbni in dobri starši, mladostni prijatelji in znanci. Lovrenc mi pomeni beg pred mestnim vrvežem in stresom, tukaj si lahko nabereš novih moči za naporno in odgovorno službo.

Pozimi je ta kraj nekako melanholično pogreznjen vase, ko pa preko pohorskih vrhov zaveje pomlad, dobi čar in lepoto, ki jo poznajo širom po Sloveniji.

ALENKA ŠUMER - PIRC

Rojena sem 11. decembra 1959 v Mariboru, po poklicu sem zdravnica in stanujoča na Sorški cesti 6, Škofja Loka.

Moje otroštvo je bilo srečno. Čeprav sva z bratom živela ob materi samohranilki, smo bili izredno srečna, velika družina. Živelimo skupaj z babico in dedkom, ki sta svojo ljubezen v največji meri razdajala nama z bratom. Še danes se obeh z veliko hvaležnostjo spominjam, predvsem lepih nauk, ki sem jih bila deležna. Oba z bratom sva bila zelo navezana na mamo. Kar tekmovala sva, kateri ji bo izkazal večjo ljubezen.

Osnovno šolo sem obiskovala v Lovrencu na Pohorju. Bila sem marljiva učenka ter vse razrede izdelala z odličnim uspehom.

Ker je brat študiral na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, sem se že v 6. razredu trdno odločila, da bom študirala medicino ter dokazala, da zmorem več kot on.

Po osnovni šoli sem se vpisala na Gimnazijo Miloša Zidanška v Mariboru. Končala sem jo v rednem roku z odliko. Tik pred koncem zadnjega letnika gimnazije sem doživela hudo prometno nesrečo s težkimi telesnimi poškodbami (pretres možganov). Kljub dolgotrajnemu zdravljenju sem z izredno vztrajnostjo in voljo končala letnik z odliko in mi ni bilo potrebno opravljati mature. Ko sem hudo poškodovana ležala v bolnici in sem zdravniku zaupala svojo željo, da bi študirala medicino, mi je odgovoril, da bom morala na ta študij kar pozabiti. Vendar sem vztrajala, uspešno opravila sprejemni izpit na Medicinski fakulteti v Ljubljani in postala študentka medicine.

Študij medicine je izredno težak in marsikateri študent obupa že v I. letniku. Zavedala sem se, da mora mama kot samohranilka vzdrževati mene in še brata, zato sem se trudila, da sem si z dobrimi ocenami ohranila tudi boljšo štipendijo. Tukaj ne morem mimo zahvale mami, ki se je žrtvovala, da sva lahko oba z bratom brezskrbno študirala.

Med absolventskim stažem sem se poročila v Škofjo Loko. Po diplomi je bilo precej težko najti redno zaposlitev v bližini doma.

Nekaj časa sem delala občasno, potem sem dobila delo v ambulanti Centra za begunce v Škofji Loki. Po dveh letih sem dobila zaposlitev v Zdravstvenem domu v Škofji Loki, kjer sem redno zaposlena še danes. Opravljam pa specializacijo za otroško zdravnico na Pediatrični kliniki v Ljubljani.

Mislím, da sem v življenju dosegla cilj, ki sem si ga že zelo mlada zastavila. Imam lep poklic ter družino, ki jo cenim in smo zelo srečni. Imam dva sinova, v starosti 10 in sedem let. Biti zdravnica, ob vlogi žene in matere, je težavno. Uspeva mi, ker imam tudi dobrega in razumevajočega moža, ki poprime tudi za ženska dela.

Lovrenc na Pohorju je kraj mojega brezskrbnega otroštva, spominov na leta odraščanja. Slovo od doma je bilo težko, predvsem za našo mamo, ki še danes živi le za svoje otroke in vnuke. V našo staro, domačo hišo, se vedno radi vračamo.

Veselim se vsakega napredka v tem kraju, ki mi je zelo ljub.

TONČKA PEREZA - ODER

Rojena sem 10. junija 1947 v Lovrencu na Pohorju v družini Oder. Tu sem tudi obiskovala osnovno šolo pod vodstvom dragega ravnatelja gospoda Lovšeta in številnih učiteljev, ki se jih še danes rada spominjam. Nato sem se po končani gimnaziji v Mariboru vpisala na Višjo stomatološko šolo, bili smo zadnja njega generacija. Kljub skromnim materialnim razmeram v tistih časih sem, zahvaljujoč se skrbnim staršem, študij lahko nadaljevala na Medicinski fakulteti v Ljubljani - na oddelku za stomatologijo. Študij sem končala leta 1976 in se po letu dni staža zaposlila v Zdravstvenem domu Gornja Radgona, kjer sem prevzela delo v otroškem in mladinskem zobozdravstvu, tu delam še danes.

In kaj me veže na Lovrenc še danes ? Na kratko in z velikimi črkami: "HIŠA DOMAČA" in prelepi spomini na otroštvo, ki sem ga preživela v domačem kraju.

FRANJA KOGELNIK - ŠUŠEL

Rojena sem 28. decembra 1947 v Lovrencu na Pohorju. Tukaj sem preživela tudi svoje otroštvo in prav tako obiskovala osnovno šolo.

Po osnovni šoli sem nadaljevala šolanje na II. Gimnaziji v Mariboru, sedanji gimnaziji Miloša Zidanška. V takratnem času je obstojala v Mariboru Višja stomatološka šola, na katero sem se po gimnaziji vpisala, jo po šestih semestrih končala in dobila naziv višji dentist.

Tedanje obdobje je bilo podobno današnjemu, ko je bilo težko dobiti zaposlitev, zato sem nadaljevala študij na Medicinski fakulteti v Ljubljani - oddelek za stomatologijo in tudi tega končala. Tako sem postala zobozdravnica. Zobozdravniško delo še danes opravljam. Nekaj let sem delala v Mariboru in Rušah, sedaj pa že dolga leta službujem v Lovrencu.

Mislim, da je za vsakega rojstni kraj nekaj, kar ostane v njem do konca življenja zaznamovano s posebnimi čustvi. Imam srečo, da v rojstnem kraju živim in delam, čeprav sama občutim, da še drži pregovor, da ni preroka v domačem kraju. Kljub vsemu upam, da po svojih močeh pripomorem k razvoju vsaj na svojem področju.

Saj v času mojega otroštva v Lovrencu ni bilo zobozdravnika, sedaj je to zadovoljivo, čeprav ne v zadovoljstvo vseh.

PAVEL FABRICI

Rojen sem leta 1942 v Beogradu, kamor sta bili leta 1941 izseljeni mama Zora in babica Julijana Skerbinjek.

Domačija "LAKOŽIČ" je bila preveč SLOVENSKA, zato sta morali mama in babica med prvimi iz Lovrenca (z njima je bil izgnan tudi župnik Oblak). Izgnali so ju gestapovci.

Vrnitve avgusta 1945. leta se megleno spominjam. Spomnim pa se razočaranja, ki sta ju doživeli mama in babica, saj je bila domačija prazna in izropana. Nato so se razočaranja samo še stopnjevala in nacionalizirali so posestvo na Smolniku, posestvo v Lovrencu, del gozda, ki je bil v lasti moje mame, rekoč, da ni bila kmetica, ker je pred vojno jahala konje.

Leta so tekla, s pokončnostjo moje mame smo se pretolkli skozi težave, ki so jih z veliko pelina začinili še lokalni komunistični veljaki, ki pač niso vedeli, kaj je gospodarstvo. Mama, čeprav zavedna Slovenka, se ni vključila v organizacijo zveze borcev, saj je v njej prepoznala mnoge neprimerne člane.

Po osnovni šoli v Lovrencu sem se, zahvaljujoč se ravnatelju gospodu Lovšetu, vpisal na Srednjo kmetijsko šolo v Mariboru. Štipendije nisem dobil, ker sem bil kmečki otrok. Vsa leta šolanja sem ostal "kmečki otrok", to se pravi v takratnem režimu drugorazredni otrok, zato nisem bil deležen ne štipendije, ne kot študent študijske podpore.

Leta 1966 sem se ko absolvent veterine vrnil na domačijo, ker je mama hudo zbolela. Prognoza njene bolezni je bila zelo slaba in je leta 1968 umrla. Z obema rokama sem poprijel za delo na kmetiji, ki je mami pomenila ne samo dom, ampak mnogo več. Priznati moram, da je bila kmetija v slabem stanju, brez cestne povezave z dolino. Mati je delala samo za naju z bratom, da sva se šolala.

Ob kmetovanju, družini z dvema otrokoma, sem dokončal veterinarsko fakulteto. Po tridesetih letih kmetovanja sem zadovoljen in vesel, da sem se tako odločil, da sem kljub pridobljeni izobrazbi ostal na domačiji, da sem kljub težavam z napori ohranil tradicijo trdne pohorske kmetije.

Upam in želim, da sin naslednik nadaljuje kmetovanje na domačiji, katere hiša je bila zgrajena leta 1776.

STANE KRAJNC K. DANČ

Rodil sem se 13. septembra 1946. leta na Fali. Osnovno šolo sem obiskoval od leta 1953 do 1957 v Selnici ob Dravi. Leta 1957 sem se vpisal na klasično gimnazijo v Mariboru (sedanja gimnazija), 23. junija 1965 sem maturiral na I. gimnaziji (klasični razred), prav tako v Mariboru. V jeseni istega leta sem se vpisal na Veterinarsko fakulteto v Ljubljani, kjer sem diplomiral 1972. leta. Zaposlil sem se na Veterinarski postaji v Mariboru in eno leto opravljal službo kot veterinar na izpostavi v Lovrencu na Pohorju. Leta 1973 sem odšel na služenje vojaškega roka v Sarajevo, v šolo za rezervne veterinarske oficirje. Po prihodu iz JLA - leta 1974 - sem nadaljeval z delom na Veterinarskem zavodu v Mariboru, kjer sem zaposlen še sedaj.

Od leta 1978 sem vodil epizootiološki oddelek, zato sem se vpisal na podiplomski študij, magisterij . smer epizootiologija. Magisterij sem končal spomladi 1966. leta. Od februarja 1993 sem direktor Veterinarskega zavoda v Mariboru.

Živim v Lovrencu, od koder se vsak dan vozim v službo v Mariboru. Pot ni kratka, vendar lepote Lovrenca odtehtajo včasih neprijetno vožnjo.

V življenju sem se veliko ukvarjal s športom, predvsem ljubiteljsko, kar počnem še danes: tek v naravi, smučanje, tek na smučeh, poleti kolesarjenje z gorskim kolesom ter planinarjenje. Včasih sem veslal s kajakom na divjih vodah in se ukvarjal z alpinizmom. Enkrat tedensko igram tenis. Poleg tega moram omeniti še bridge, ki sem ga v zadnjih letih zaradi študija malo zanemaril.

Od mladih nog sem ribič, ukvarjam se z muharjenjem na prelepih vodah v Sloveniji in v tujini. Prav tako sem že 29 let lovec in zadnjih šest let predsednik Lovski zveze Maribor. Za dolgoletno delo v ribiški organizaciji sem bil odlikovan z znakom za zasluge in z redom II. stopnje, v lovski organizaciji pa z znakom za zasluge in s plaketo LZ Maribor. Lani sem za mednarono sodelovanje na področju lovstva in varovanja narave sprejel srebrni znak Štajerske lovske zveze iz Gradca v Avstriji.

Spomladi 1994. leta me je Štab za civilno zaščito republike Slovenije odlikoval z zlatim znakom civilne zaščite.

Poleg lepote kraja samega me vežejo na Lovrenc moja družina ter prijatelji. Skoraj 25 let sem delal kot terenski veterinar, kar me je še posebej navezalo na klene Pohorce.

BOGDAN KOSJEK - DANČ

Rojen sem bil v Mariboru junija 1948. leta. Prva leta otroštva sem preživel na Puši, do leta 1955, ko smo se preselili na Recenjak. Od tam sem tudi hodil v osnovno šolo Lovrenc na Pohorju. Že takrat sta me starša navajala na delo. Z bratom sva pasla in krmila krave in imela vsak svojo rejo kuncev. Oče naju je naučil tudi delati v gozdu in na polju.

Oče in mati sta naju vedno vzpodbujala k učenju, saj so takrat otroci v soseščini ostajali doma na kmetiji, si poiskali službo v tovaarni ali kot gozdni delavci.

Leta 1963 sem se vpisal na II. gimnazijo v Maribor. V dijaških letih sem živel v Mariboru in nemalokrat pogrešal dom ter domače. Po končani gimnaziji sem se vpisal na Veterinarsko fakulteto v Ljubljani. Leta 1975 sem diplomiral, nakar sem šel v vojsko.

Vojaški rok sem služil v Sarajevu in kasneje v Somboru. V Somboru sem bil oficir in se ukvarjal s tehnologijo pitanja prašičev ter bil zadolžen za njihovo zdravstveno varstvo v okviru intendantske službe. Ker sem v vojski imel veliko prostega časa, sem nekaj prašičev celo naučil, da so se prehajali za mano in se na moje klicanje imen, ki so jih imeli, tudi odzivali. Najbolj priljubljen je bil prašič Miha, ki me je na mojo željo spremljal tudi do vojašnice, ki je bila oddaljena od farme 500 m.

Po končani vojski sem dobil službo v Gornji Radgoni na farmi bekonov Podgrad. Želel sem delati na terenu, zato sem po dveh letih službovanja na farmi poiskal službo bližje domu, na Veterinarski postaji Radlje, kjer sem še danes. Sem precej zaposlen, zato imam malo časa za druge dejavnosti. Svoj prosti čas izkoristim pozimi za smučanje, poleti pa ribarim v potokih Ribiške družine Radlje.

Na Lovrenc sem navezan od mladih nog, saj sem tu preživel najlepša leta svojega življenja. Pohorje, posebno pa Lovrenc, mi veliko pomeni, zato sem se vedno vračal v ta kraj in si končno z družino zgradil svoj dom na Puši.

ANITA PUČKO - MERSNIK

BRONJA ČREŠNAR

Rojena sem bila 27. avgusta 1964. leta v Mariboru. Svoje zgodaje otroštvo
Rodila sem se 8. marca 1950 v Lovrencu na Pohorju staršema Viktorju Črešnar in Ani Črešnar, rojeni Karničnik. V svojem rojstnem kraju sem preživela otroštvo in obiskovala osnovno šolo. Maturirala sem na takratni I. Gimnaziji v Mariboru. Po maturi leta 1969 sem se odločila za študij Kemijske tehnologije na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo v Ljubljani ter ga uspešno zaključila pet let kasneje. Kot diplomirana inženirka sem se zaposlila na Katedri za fizikalno kemijo iste fakultete. Po magisteriju s področja fizikalne kemije sem se zaposlila na Inštitutu za biokemijo Medicinske fakultete v Ljubljani. Na tem inštitutu sem pričela z raziskovalnim delom na področju proteinske biokemije ter pedagoškim delom kot asistentka za predmet Biokemije. Po zagovoru doktorske disertacije leta 1986 in vse večjim razmahu molekularne biologije sem se preusmerila na to področje znanosti. Leta 1988 sem odšla na enoletno postdoktorsko izpopolnjevanje na Lehrstuhl für Genetik Univerze v Regensburgu v Nemčiji. Leto dni po vrnitvi na Inštitut za biokemijo sem dosegla naziv docentke in pet let kasneje izredne profesorice. Z ozirom na pedagoški naziv sedaj sodelujem pri predavanjih in praktičnih vajah za študente medicine in stomatologije na dodiplomskem in podiplomskem študiju.

Kljub temu, da živim v Ljubljani, že sedemindvajset let, me na Lovrenc še vedno vežejo močne vezi. Še vedno se počutim tam zares doma, tja prihajam skoraj za vsak konec tedna in tam preživljam ves svoj prosti čas. Veliko je stvari, ki me priklepajo na ta kraj pod Pohorjem, od izredno lepih spominov na otroštvo ter kasnejših prijetnih počitnic, ki sem jih prebela kot študentka pri svojih starših, do čudovite narave, lepega idiličnega kraja in ne nazadnje dobrih prijateljev in sosedov. V veliko zadovoljstvo mi je to, da mi je uspelo tudi v sinu prebuditi ljubezen do našega Lovrenca.

Po končani osnovni šoli sem se vpisala na I. Gimnazijo v Mariboru. V tem času sem se poleg klavirja učila tudi plesnih korakov pri gospodu Simončiču.

Po gimnaziji sem se vpisala na Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo - smer farmacija v Ljubljani. Stanovala sem v zbirnem okolju, v katerem so snemali slovenski film Vesna. Zivljenjski pogaj so bili, v

ANITA PUČKO - MERŠNIK

Rojena sem bila 27. avgusta 1964. leta v Mariboru. Svoje zgodnje otroštvo sem preživljala v "Lešnikovi vili" skupaj s starši in starejšo sestro. Na to obdobje me vežejo lepi spomini, na hišo, obdano z drevesi. Veliko časa sem preživela ob bližnjem potoku in ribniku. V spominu mi je ostal vaški posebnež, ki smo ga imenovali general, saj je nosil tudi sabljo. Imel je rad vse otroke in nam prinašal sladkarije. Če s sestro nisva smeli zaradi bolezni iz hiše, nama je sladkarije dal v košarico, ki sva jo spustili z balkona.

Preden sem pričela obiskovati osnovno šolo v Lovrencu, samo se preselili v novo hišo na Žagarski poti. V bližini naše hiše je žaga. Našo domišljijo pa so oživljali številni prostori z ozkimi prehodi, zaprašeni od lesne moke in žagovine. Vozički za prevoz lesa pa so bili naše prevozno sredstvo. Na mestu, kjer je sedaj Dom čebelarjev, je včasih bil manj ugleden ribnik, ki je bil za nas vseeno zanimiv zaradi žab. V grmovju, v bližini ribnika, smo si izdelali bivališča, ki so bila naša osrednja zbirna točka. Tja sva si s sestro pripeljali celo gašperček, na katerem sva kuhali prva kosila. Pribor sva si skrivaj prinesli iz domače kuhinje. Igrišče zraven ribnika je bilo vse popoldneve zasedeno, saj smo skupaj s fanti igrali nogomet.

V času osnovne šole sem trenirala judo, streljanje z zračno puško ter tek na smučeh. Tek sem trenirala vso osnovno šolo pod strokovnim vodstvom gospoda Garneža v klubu Partizan. Takrat sem dosegala zelo dobre rezultate in sem zato veliko potovala po tedanji Jugoslaviji in sosednjih državah. Obiskovala sem tudi glasbeno šolo. Klavir sem se pričela učiti v Lovrencu, nižjo glasbeno šolo ša sem končala v Rušah. V Mariboru sem s poukom klavirja nadaljevala še pet let.

Večji del šolskih počitnic sem preživela pri sorodnikih in prijateljih na Poljskem in v Nemčiji. Tako sem se že zgodaj naučila tujih jezikov, predvsem zato, ker je bil na začetku pri nas doma osnovni jezik za sporazumevanje nemščina. Mama, ki je Poljakinja, se je slovenskega jezika naučila šele z leti.

Po končani osnovni šoli sem se vpisala na I. Gimnazijo v Mariboru. V tem času sem se poleg klavirja učila tudi plesnih korakov pri gospodu Simončiču.

Po gimnaziji sem se vpisala na Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo - smer farmacija - v Ljubljani. Stanovala sem v idiličnem okolju, v katerem so snemali slovenski film Vesna. Življenjski pogoji so bili, v

nasprotju z zunanjim izgledom, zaradi starosti hiše in vlage manj idilični.

V času študija sem "spoznala" svojega bivšega sošolca iz gimnazije in bodočega moža Bogdana. Poročila sva se 1990. leta. Takrat sva se preselila v hišo v Kamnici, kjer živiva še danes. Maja 1994 se nama je rodil prvi sin Izak, julija 1996 pa drugi sin Taj.

Zaposlena sem v Mariborskih lekarnah v Mariboru, od leta 1992 pa delam kot magistra farmacije v lekarni Pri gradu.

Domov v Lovrenc se rada vračam. Moja in sestrina družina se zberemo pri starših ob velikih praznikih. Med letom pa, če je le mogoče, si vzamemo čas, da kakšen dan ali konec tedna preživimo v Lovrencu.

Bolj redki, vendar nič manj prijetni so trenutki, ki jih preživim na sprehodu po Lovrencu. Zelo se razveselim vsakega srečanja s sošolci ali znanci. Na žalost je teh sprehodov in srečanj premalo, saj vedno zmanjka časa za daljši - brezбриžni potep po ulicah in krajih, ki so tešili in popestrili mojo otroško in mladostno radovednost.

5. POSPLOŠITVE - IZVLEČKI - MNENJA

Pri prebiranju in proučevanju življenjepisov zdravstvenih delavcev iz Lovrenca smo prišli do naslednjih zaključkov:

Večina jih izhaja iz revnejših ali srednje preskrbljenih družin. Vsi so morali imeti trdno voljo in vložiti veliko truda za doseg svojih ciljev. Če upoštevamo še manjši kraj, iz katerega so prišli, so zelo veliko dosegli.

Mnogi izmed njih hočejo spodbuditi in opogumiti tudi nas, lovrenške šolarje, da bi šli po njihovi poti. Ivan Planinšič, nam je v spremnem pismu zapisal: "Naj vam ti življenjepisi služijo za vzpodbudo, za še boljše delo, za še bolj pridno učenje. Izobrazba, delavnost in volja so pogoj, da lahko v vsakem poklicu dosežete pomembne uspehe. Ne samo profesor, inženir in zdravnik, tudi kmet, obrtnik in celo delavec, danes ne morejo več uspevati brez ustrezne izobrazbe. Torej je vaša prva naloga za doseg svojega cilja pridno učenje. Učiti pa se pravzaprav moramo v vseh poklicih celo življenje."

Marija Bizjak Schvarzbarthl, pa tako zaključuje: "Končujem svojo kar dolgo pripoved. Napisana je bila z veliko iskrenostjo in željo, da bi bila komu v spodbudo, da gre po enaki poti, na kateri sem doživela veliko lepega in sem zelo srečen človek."

Vsi so, čeprav jih živi večina drugje, še vedno zelo navezani na domači kraj. Potrdili so nam, da so v Lovrencu NJIHOVE KORENINE.

Na Lovrenc jih vežejo dom, sorodniki in prijatelji ter mladostni spomini. "Na Lovrenc me predvsem veže mama, ki še živi tamkaj. V Lovrencu imam še sestri Angelo in Ireno, ki me vedno prijazno sprejmeta." (Ivan Planinšič)

"Na Lovrenc me vsekakor najbolj vežejo sorodniki. Tudi sicer imam v kraju precej znancev, zlasti med sošolci iz osnovne šole, s katerimi se redno srečujemo na obletnicah. Prav tako pri svojem poklicnem delu večkrat pridem v stik z Lovrenčani." (Franc Verovnik)

"Lovrenc na Pohorju je kraj mojega brezskrbnega otroštva, spominov na leta odraščanja. Slovo od doma je bilo težko, predvsem za našo mamo, ki še danes živi le za svoje otroke in vnuke. V našo staro, domačo hišo, se vedno radi vračamo." (Alenka Šumer - Pirc)

“ In kaj me veže na Lovrenc danes ? Na kratko in z velimi črkami: HIŠA DOMAČA .“ (Tončka Oder - Pereza)

“ V veliko zadovoljstvo mi je to, da mi je uspelo tudi v sinu prebuditi ljubezen do našega Lovrenca .“ (Bronja Črešnar)

Z Lovrencem so povezani tudi zaradi njegove lepe narave. Tu se spočijejo in se naberejo novih moči za svojo težko in odgovorno delo.

“ Težko si predstavljam moje življenje brez rednih obiskov na deželi - v Lovrencu, kjer sem si s kmečkim delom na polju in travnikih ob pristnem vzdušju nabirala novih moči za trd vsakdanjik. Čutim, da sem v Lovrencu doma.” (Miriam Petrun - Ulaga)

“ Pohorje mi zelo veliko pomeni, ker je ohranilo nekakšen nadih prvinskosti. Upam, da prihodnji časi te podobe ne bodo pokvarili.“ (Franc Verovnik)

“ Lovrenc mi pomeni beg pred mestnim vrvežem in stresom, tukaj si lahko naberem novih moči za naporno in odgovorno službo.” (Danilo Maurič)

Kaj pa menijo o kraju tisti, ki delajo ali živijo v njem ?

Naš dolgoletni krajevni zdravnik Vojko Meršnik ob koncu svojih 65 - tih let ugotavlja, da je večina njegovega življenja povezanega z Lovrencem. V Lovrencu se bo njegovo življenje tudi izteklo. Bivanje v Lovrencu mu pomenita SREČO - PONOS.

Zdravnica Emilija Arl - Šprah se vozi v službo v Maribor, stanuje pa v Lovrencu; tu sta z možem zgradila prijeten domek, ker je v domačem kraju najlepše.

Tudi ginekolog Danilo Maurič se iz Lovrenca, ki mu pomeni sprostitev, vozi v Maribor.

Krajevna zobozdravnica Franja Kogelnik - Šušel meni, da ima srečo, ker živi in dela v domačem kraju. Zraven pa pristavi, da ni preroka v domačem kraju. S tem hoče povedati, da so domačini bolj kritični do zdravnika iz domačega kraja kot pa bi bili do tujega.

Stane Krajnc, ki je tudi živinozdravnik, službuje v Veterinarskem zavodu v Mariboru, dom in družino pa si je ustvaril v Lovrencu. Zdi se mu, da lepote Lovrenca odtehtajo včasih neprijetno vožnjo.

Tudi živinozdravnik Bogdan Kosjek - Danč - je v Lovrencu - na Puši - zgradil svoj dom, v službo pa se vozi na Veterinarsko postajo Radlje. Lovrec je za njega kraj, kjer je preživel najlepša leta.

Lepe spomine na brezбриžne potepe po ulicah in krajih, ki so ji popestrili otroško radovednost in mladost ima tudi Anita Pučko - Meršnik, vse premalo časa pa ima, da bi te lepe spomine obnavljala.

Iz žviljenjepisov domačih zdravstvenih delavcev smo spoznali:

Podrobneje smo spoznali vse zdravnike, zobozdravnice, živinozdravnike in druge delavce, ki delajo na področju zdravstva, ki so doma v našem kraju. Da so dosegli svoje cilje, so se morali dolgo let šolati, za to sta potrebni vztrajnost in trdna volja.

Spoznali smo tudi delo nekaterih zdravnikov specialistov.

Zelo cenijo svoje starše, dom, družino in prijatelje.

Zelo so navezani na Lovrenc. V njem živijo ali pa ga obiskujejo.

ZAHVALA

Pri raziskovalnem delu so nam pomagali:

- ga. Matilda Vresnik,
- ga. Olga Kasjak,
- ga. Mojca Osovnikar,
- g. Božo Fornezzi

Vsem se prav pristrčno zahvaljujemo.

Skupina učencev raziskovalcev
z mentorico

V pričakovanju Vašega čimprejšnjega odgovora pristrčna hvala.

Sestavke prosim pošljite na OŠ Lovrenc na Pohorju s pripisom za Ireno Kušar.

Za kakršnekoli nejasnosti lahko pokličete:

dopoldne na tel.: 675-132 OŠ Lovrenc ali

popoldne na tel.: 675-303 Kušar Irena.

Lepa hvala !

SPOŠTOVANI - (A) _____

V preteklem šolskem letu smo pričeli z raziskovalno nalogo z delovnim naslovom "POMEMBNI LOVRENČANI". Ta naloga je predmet raziskovanja tudi v letošnjem šolskem letu, vendar smo naslov oblikovali nekoliko drugače - "LOVRENC - MOJE KORENINE", tako bo mogoče bolj jasno, kaj želimo v nalogi prikazati. Mislimo, da boste pripravljeni odgovoriti na spodaj sestavljena vprašanja.

Z urejanjem smo že pričeli v januarju in prepričani smo, da bo med ostalimi tudi Vaš prispevek.

Smo osmošolci, zato smo dolžni, da zadano nalogo tudi dokončamo.

Prosimo napišite:

1. Rojstne podatke
2. Kje ste preživljali otroštvo?
3. Kam ste hodili v osnovno šolo?
4. Kam po osnovni šoli?
5. Kaj ste v življenju poklicno in amatersko dosegli, kje živite in kaj opravljate danes?
6. Kaj Vas najbolj veže na Lovrenc in kaj Vam ta kraj pomeni danes?

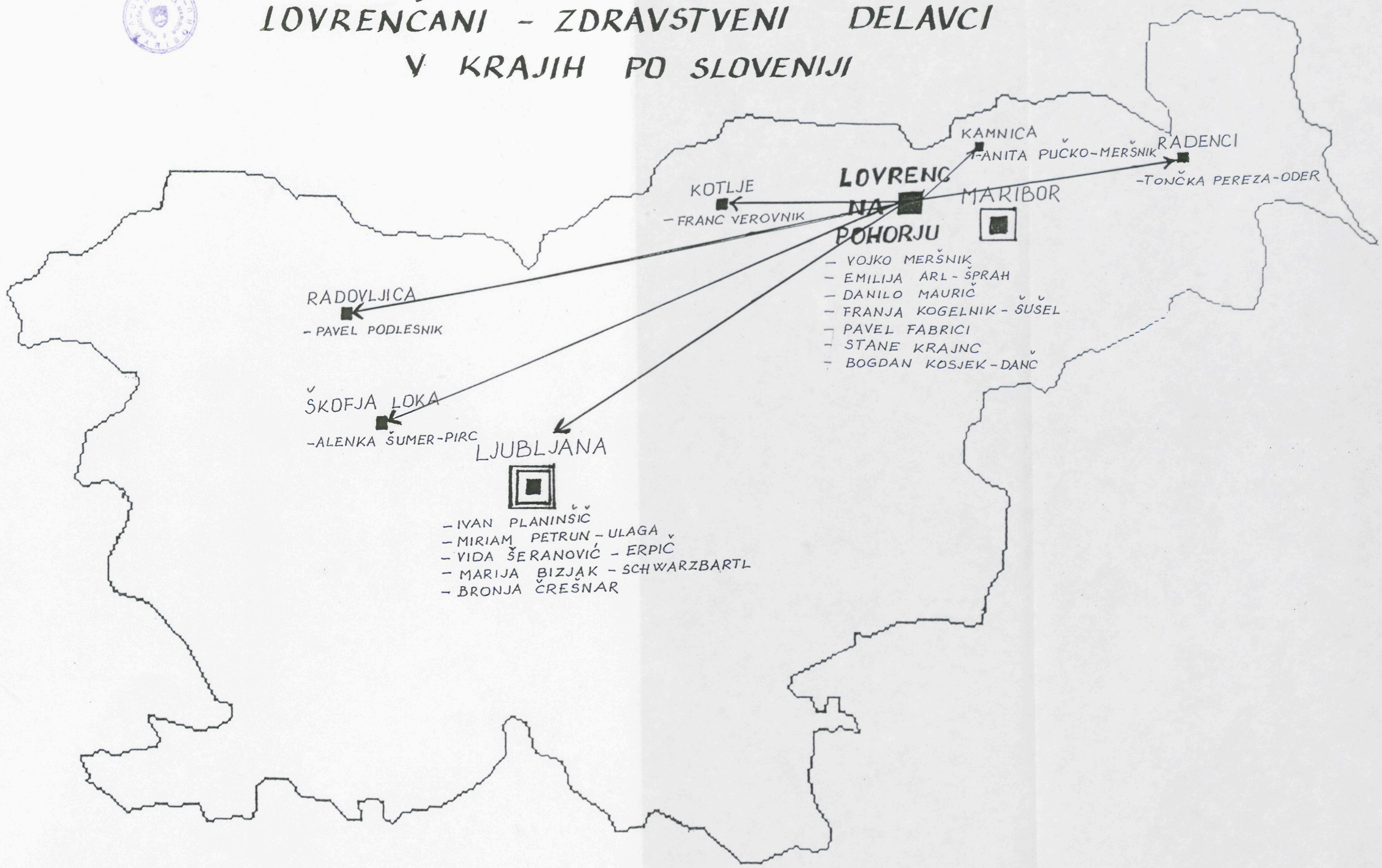
Pomagajte nam, da bomo našo nalogo uspešno sestavili, saj si naš Lovrenc to še kako zasluži.

Prisrčno pozdravljeni!

Skupina učencev
raziskovalcev
z mentorico
Ireno Kušar

LOVRENČANI - ZDRAVSTVENI DELAVCI V KRAJIH PO SLOVENIJI

KNJIŽNICA PEDAGŠKE FAKULTETE

D R 316
PERNAT S.
Lourenc

199702623

UNIVERZA V MARIBORU

COBIS 0

Šolska ulica 6
2344 Lovrenc na Pohorju
tel.: 062 - 675-132; fax 675-343
ŽR 51800-603-30416

Spoštovani g. Divjak

Ob pripravi na zagovor naloge smo ugotovili, da je prišlo do napake - ponavljanja teksta na določenih straneh.

Lepo Vas prosimo, če je možno nalogo zamenjati.

Prisrčno se Vam zahvaljujemo!

Docenci z mentorico
Ireno Kušar